

Well-Behaved Women Seldom Make History

VERONA VERBAKEL

Avonturen van een
net meisje met
enge jongens

Johan Thielemans

Gezien op 31 januari 2024

Arenberg Schouwburg, Antwerpen

Verona Verbakel duikt na haar eerdere voorstelling 'Voyeur' weer in haar verleden in de solo 'Well-behaved women seldom make history'. Ze heeft het over zichzelf als opgroeiend meisje, van kind tot jongvolwassene, en dan vooral over haar ervaring van haar eigen seksualiteit en van haar relaties met de jongens die haar pad kruisen. Die jongens blijken niet zelden naarlingen. Maar misschien hield ze het zelf te netjes, lijkt ze te uiteindelijk te beseffen.

05 FEBRUARI 2024

Als je het rijtje 'mannen' afgaat die Verbakel ontmoet ontstaat een weinig flatterend portret van opgroeiende jongens. De ene is ontrouw, de andere gevoelloos. Een derde gedraagt zich erg egoïstisch, maar vindt zichzelf toch erg meevoelend is. Bij elke ontmoeting blijkt weer dat meisjes en jongens in verschillende werelden leven, vol onbegrip voor elkaar.

Aanvankelijk vertelt Verbakel over kleine ontgoochelingen. Echt pijnlijk wordt het pas als Verbakel door de schuld van een jongen die ze 'de pittbul' noemt, een vaginale ontsteking oploopt. Penetratie doet daardoor pijn. Maar geen nood: de jongen 'biedt aan' om het dan maar zo snel mogelijk te doen. Dan doet het niet al teveel, of niet al te lang, pijn, zegt hij. Met enige fierheid. Wat een etter.

Tegenover deze mannenportretten staat het opgroeiend meisje. Ze probeert te voldoen aan de verwachtingen die de omgeving over haar lijkt te koesteren. 'Well-behaved conduct' heet dat. Té well-behaved' wellicht. Verbakel schetst haar gevoelens, haar onzekerheid die haar (te)veel laat accepteren accuraat. Ze heeft het bijvoorbeeld over haar twijfels over hoe ze kan omgaan met haar eigen seksuele verlangens. Ze gaat ook openhartig in op fysieke kwesties. Hoe verlies ik mijn maagdenvlies, vraagt ze zich af. Dat leidt tot een grappig tafereel: ze zet daartoe vruchteloos een wortel in.

Na haar relaas over de omzwervingen van het jonge meisje Verbakel in de treurige wereld van smalle begeerte, schakelt Verona Verbakel over naar haar kijk op dingen als volwassen vrouw. Ondertussen deed ze voldoende levenservaring op om niet langer het willoze slachtoffer van jongens of mannen te zijn. (Hopen we maar).

Verbakel legt langs haar neus weg toch de vinger op de wonde.

Verbakel vertelt haar verhaal met weinig middelen: op het podium staat slechts een houten tafel met een aquarium. Bij elk nieuw hoofdstuk plant Verbakel een ander symbolisch object in dat aquarium. In de slotscène duwt ze haar arm in het water van het aquarium. Die handeling verwijst naar haar eerste erotische ervaring. Als jong meisje, dat vertelde ze eerder, stak Verbakel haar arm in een vijver, in de hoop dat een pad haar arm zou verwarren met een andere pad en er dan op zou klaar komen. Of hoe de hoop op een bevredigend seksueel contact rare vormen kan aannemen. Het is grappig én droevig.

Op de komische noten in het stuk reageren zowel mannen als vrouwen in de zaal met gelach. Maar wellicht beleven ze de pijnlijke momenten anders. Verbakel confronteert mannelijke toeschouwers met verhalen die hun soortgenoten in een bedenkelijk licht stellen. Zouden ze ongemak of schaamte voelen als ze zien hoe hun door gender bepaalde blik het meisje tot een object reduceerde? Haar anekdotes over de eerste contacten met het andere geslacht maken bij de vrouwelijke toeschouwers dan weer wellicht herkenbare, wrange herinneringen los. Ze verlaten de zaal misschien met een opstandig gevoel.

Verbakel doet haar verhaal echter op een te luchtige toon om ze te kunnen lezen als een militant feministisch standpunt. Die luchtigheid is echter bedrieglijk, want het verhaal zit vol dubbele bodems. Wie aandachtig kijkt en luistert merkt dat Verbakel langs haar neus weg toch de vinger op de wonde legt. Dat is de grote kracht van deze voorstelling.